

активність ГП в плазмі крові больних була знижена, але не досягала достовірних значень, а в еритроцитах ці змінення несуть достовірний характер ($p < 0,05$). Активність ГР як в плазмі крові, так і в еритроцитах больних значительно знижена – в 1,33 ($p < 0,05$) і 1,50 разів ($p < 0,05$) відповідно (по порівнянню з групою практично здорових донорів). Недостатня активність ГП в еритроцитах больних сприяє накопленню продуктів перекисного окислення в клітці. Зниження активності глутатионредуктази в крові у больних мікоплазмозом може бути пов'язано з функціональним використанням даного фермента в клітках крові на поповнення вмісту ВГ, який інтенсивно витрачається клітками при даній патології.

Висновки. Таким образом, показатели активности глутатионзависимых ферментов у пациентов достоверно отличаются от показателей активности этих ферментов в контрольной группе: активность ГП в эритроцитах, ГР в эритроцитах и плазме крови больных микоплазмозом значительно снижена. При этом уровень ВГ в эритроцитах и сульфгидрильных групп в крови остается на уровне контрольных значений. Полученные данные могут свидетельствовать о вовлеченности системы глутатиона в механизмы развития патологии на клеточном уровне при урогенитальном микоплазмозе.

ПОШИРЕНІСТЬ ТА АНТИБІОТИКОРЕЗИСТЕНТНІСТЬ ШТАМІВ *E. COLI*, ВИЛУЧЕНИХ ПРИ ЗАПАЛЬНИХ ЗАХВОРЮВАННЯХ УРОГЕНІТАЛЬНОГО ТРАКТУ

**С.К.Джорасєва, В.В.Гончаренко,
О.К.Іванцова, О.В.Щоголєва,
І.В.Усік, Н.В.Соболь**

*ДУ «Інститут дерматології
та венерології НАМН України»*

Інфекційна патологія урогенітальної системи у жінок вважається однією

з важливих медико-соціальних проблем. Суттєве місце у структурі даної патології займають неспецифічні бактеріальні вульвовагініти та рецидивуючі інфекції нижніх відділів сечових шляхів (уретрити, цистити). Природним джерелом інфікування сечовивідних шляхів є кишкова мікрофлора. Найбільше значення має вид *E.coli*, до якого належать як комменсали, так і патогени. Уропатогенні штами *E.coli*, потрапляючи внаслідок транслокації у невластиві для них екологічні ніші, здатні спричинити значну кількість запальних захворювань за рахунок вивільнення церамідів, активації цитокінового каскаду, міграції фагоцитів у субепітеліальні пласти та т.і. Також велику загрозу становить неухильний ріст резистентності мікроорганізмів до антибактеріальних препаратів, особливо бактерій, що продукують β-лактамази. Гідроліз β-лактамних антибіотиків за допомогою β-лактамаз – основний механізм резистентності у більшості грамнегативних бактерій. Щодо *E.coli*, особливо увагу у цьому контексті необхідно приділяти резистентності до цефалоспоринів.

Мета дослідження. Визначення антибіотикорезистентності лабораторних штамів *E.coli*, вилучених від жінок з вульвовагінітами та рецидивуючими інфекціями нижніх відділів сечових шляхів.

Завдання дослідження: надати порівняльну оцінку поширеності ешерихій серед жінок з вульвовагінітами і циститами за трирічний період та оцінити рівні резистентності до β-лактамних антибіотиків вилучених штамів *E.coli*.

Матеріали і методи. У дослідження було включено 529 жінок репродуктивного віку з запальними захворюваннями органів малого тазу, що знаходились на стаціонарному лікуванні у венерологічному відділенні ДУ «ІДВ НАМН» у період з 2013 по 2015 роки. Матеріалом для дослідження слугувало відділяємо вагінального біотопу та сеча при наявності циститу. Вилучення, ідентифікація та постановка чутливості мікроорганізмів до антибіотиків проводилась згідно нормативних документів МОЗ України.

Результати дослідження. У результаті проведених досліджень встановлено, що загальна розповсюдженість *E.coli* серед усіх обстежених з різними нозологіями досягла $14,2 \pm 1,5$ %. Не було відзначено відмінностей за кількісними показниками вилучення по роках, відсотки виділення штамів за трирічний період були пропорційними, без різких підйомів та спадів. Серед 359 жінок з встановленими діагнозами вульвовагініту та кольпіту кишкова паличка у вагінальному відділяемому була ідентифікована у 54 жінок ($15,0 \pm 1,9$ %). Серед 170 жінок з гострими та рецидивуючими циститами *E.coli* була знайдена у сечі у 21 випадку ($12,4 \pm 2,5$ %). В основному для вилучених штамів кишкової палички були притаманні високі показники щільності колонізації, у більшості випадків вони перевищували діагностичні рівні та досягали 10^6 - 10^8 КУО/мл. Достатньо часто у ідентифікованих представників даного виду спостерігалися гемолитичні властивості, що є характерною ознакою більш патогенних штамів. Особливо часто подібні риси виявляли у штамів, вилучених при циститах. Результати вивчення чутливості ізолюваних штамів до антибактеріальних препаратів засвідчили наявність збудників, резистентних до β -лактамних антибіотиків. Питома вага усіх штамів *E.coli*, стійких до цефалоспоринів, склала $28 \pm 5,2$ %. У пацієнтів з вульвовагінітами відсоток ізолюваних мікроорганізмів, нечутливих до антибіотиків цього класу, сягав $25,9 \pm 5,9$ %. При циститах відсоток вилучених штамів був відносно вищим – $33,3$ %, але враховуючи їх невелику кількість, результат є статистично невірогідним. Крім цефалоспоринів, ми також спостерігали наявність резистентності *E.coli* до фтохінолонів, ампіциліну та ко-тримоксазолу.

Висновок. результати проведених досліджень демонструють необхідність постійного моніторингу рівня резистентності чинників запальних захворювань сечостатевої системи до антибактеріальних препаратів різних груп з метою призначення адекватної терапії та мінімізації ризику хронізації запального процесу.

ЗАСТОСУВАННЯ МЕТОДУ ІМУНОБЛОТИНГУ ПРИ ДІАГНОСТИЦІ СИФІЛІСУ

В.В Кутова., О.М. Білоконь

ДУ «Інститут дерматології та венерології НАМН України»

Сучасна серологічна діагностика сифілісу, за виключенням скринінгового обстеження, має комплексний характер. Слід зазначити, що на теперішній час ні один серологічний метод який використовується не володіє 100 % специфічністю. У ряді випадків, на фоні відсутності клінічних проявів інфекції, для постановки діагнозу необхідним є залучення всього арсеналу специфічних (трепонемних) діагностичних тестів. В зв'язку з цим, актуальною проблемою сифілідології є отримання достовірного результату з використанням специфічних методів, які володіють високою чутливістю і специфічністю та направлені на зменшення об'єму необхідних серологічних досліджень.

Метою даної роботи явилось вивчення ефективності методу лінійного імуноблотінгу (ІБТ) для діагностики та верифікації лабораторного діагнозу «сифіліс».

Матеріали і методи. Було обстежено 32 пацієнта, які мали позитивні результати при попередньому дослідженні на сифіліс в нетрепонемних та трепонемних тестах. Матеріалом для дослідження слугувала сироватка крові, аналіз проводився із застосуванням тест-наборів «*Treponema pallidum* IgG Вестерн-блот», «*Treponema pallidum* IgM Вестерн-блот», Euroimmun AG, Германия.

Результати дослідження. Імуноблотінг - спосіб діагностики сифілісу, що включає використання тестових стрипів з електрофоретично розділеними антигенами *Treponema pallidum*: мембранних білків *p15*, *p17*, *p45*, *p 47* та неспецифічного білку *p22*. Стрипи блокують та інкубують із зразком розведеної сироватки або плазми пацієнта, під час чого специфічні антитіла